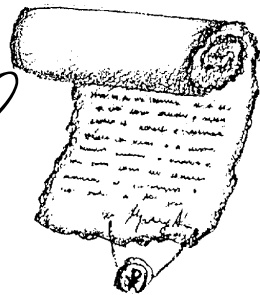

Hírlevél

A NAGYTÉTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

2021. október 03. Elsőáldozás

XXIX. évfolyam 2. szám

„Test-vérek” Krisztusban (Elsőáldozás templomunkban)

„*Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, amelyet adok, a testem a világ életéért.*” (Jn 6, 51)

Október 3-án tíz gyerek először veszi magához templomunkban Krisztus Testét, hiszen nekünk annyira fontos, hogy Jézussal „valóságosan” találkozassunk.

Felkészülésük nem volt zökkenőmentes, hiszen az elmúlt időszakot beárnyékolta a Covid járvány, és voltak hónapok, amikor hittan órákat sem lehetett tartani.

Eljött ez a nap, és újra ünnepelhetünk. Különös ünnep ez, hiszen nemrég ért véget a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus Budapesten, ahol mi, felnőttek is, több mint ezer elsőáldozó gyermek mellett megélhettük nagy közösségben ezt az ajándékot, amelyet Jézus adott az utolsó vacsorán. Test és vér, amit Krisztus azóta is nyújt nekünk minden szentmisében. Ha testvérként egybeolvassuk, akkor talán bele is gondolunk, hogy milyen különös a magyar nyelv, hiszen nincs egyetlen nyelv sem, amely ennyire szépen fejezi ki, hogy Krisztus teste és vére által mi is testvérei, leszünk Neki és egymásnak. Mi mindannyian, akikért az életét áldozta: testvérek Krisztusban. Gondoljunk így az új elsőáldozókra.

Imádkozzunk az elsőáldozókért, hogy Isten hitükben megerősödve tartsa meg őket egyházközösségünknek!

Varga László kaposvári püspök tanúságtétele a NEK-en

Amikor kértem a Szentlelket a reggeli csendes szentségimádásban - hogy segítsen - az jutott eszembe, hogy pár szót mondanék: hogyan is jutottam el az Oltárszentségtől, a szentségimádásig, és hogyan folytatom az utat az Oltárszentséggel. Mivel ennek az egész hétnak a témája „Minden forrásom belőled fakad”, az Eucharisztia, ezért elmondom, hogy lett az életem középpontja az Eucharisztia.

Katonaság alatt tértem meg. Katolikus családban nőttem fel, ministráltam, bencés gimnáziumba jártam Győrbe, ott érettségiztem és ott kaptam a papi hivatást 17 évesen. Isten első ajándéka az volt, hogy elvitt Lentibe, a büntetőezredbe, ahol jól megszívtam a hivatásomért, teljesen összetörtem egy hónap alatt. Ebben az volt a csoda, hogy Isten mindenhatóságát mindig akkor tapasztalom meg,

amikor az enyém véget ér. Ezért nagyon hálás vagyok a Jóistennek. Kezembe adta a Bibliát, én elkezdtem olvasni, megélni, és elkezdtem követni Krisztust, és ez a kaland megmentett, megmentette az életemet, megmentette a hivatásomat. És ez a kaland mind a mai napig tart. Olyan helyzetbe hozott, hogy meg kelljen térnem. És azóta, ha megkérdezik, hogy mi a legfontosabbak egyike, azt mondom, hogy meg kell térni.

Meg kell térni azoknak, akik még nem ismerik Istent, meg kell térni azoknak, akik ismerik Istent, meg kell térni a templomba járóknak, meg kell térni papoknak és meg kell térni a püspököknek is.

Nekem is újra és újra meg kell hozni a döntést, amikor eltérek a Krisztus követésének irányától.

A megtérés után a Jóisten újabb ajándékot adott. Találkoztam az általam nagyon nem szeretett karizmatikus testvérekkel. Érdekes, hogy a legnagyobb események, mindig az összetörések közepette értek. Krízisbe kerültem, fizikailag súlyos beteg lettem, gyomorfekélélyel műtét előtt álltam, és nem tudtam szeretni az ellenségeimet. Az ellenségszere-

A TARTALOMBÓL:

Olvassunk verset, mert érdemes.....	3. oldal
Nyári táborok egyházközösségünkben.....	3. oldal
Botos Ferenc: Kegyelem.....	3. oldal
NEKTÁR, ami már hagyományokkal bír....	3. oldal
Mecseki mozigás.....	4. oldal
Leszel a barátom? - Napközis tábor.....	4. oldal
A kenezés, mint a közösségfejlesztés egyik eszköze	4. oldal
NEK 2021 (11.)	5. oldal
Áldás a vonatablaktól.....	5. oldal
Keresztút a budafoki kálvárián	6. oldal
Egy család élete a nagy körforgásban	7. oldal
TA-KI (Találd ki - gyerekeknek).....	7. oldal
Piroska és Farkas.....	8. oldal
Krónika.....	8. oldal
Naptár.....	8. oldal

tet nekem az Evangélium szíve közepe. Nem tudtam megélni, és úgy döntöttem, hogy nem vagyok alkalmas és méltó arra, hogy pap maradjak. El akartam menni. És ekkor talált meg újra a Szentlélek. Meghívtak egy lelkigyakorlatra, ahova csodás módon eljutottam. Ha tudtam volna, hogy karizmatikus papoknak van, akkor nem megyek el, de nem mondták meg. Így aztán ott az Oltáriszentség előtt imádkoztak fölöttem a pap testvérek. Fizikailag egy pillanat alatt meggyógyultam, a műtét elmaradt, és ami még nagyobb csoda volt, hogy meggyógyultam lelkileg is, újjászülettem a Szentlélekben. És azóta nem akarok más lenni, csak pap. Megtapasztaltam az újjászületés minden ajándékát. Évenként át betöltött olyan erő, hogy állandóan szolgálni akartam, és ez fogalmazódott meg bennem: ismerem az ajándékaidat, a karizmáidat, szeretnék találkozni Veled, Jézus. Fogalmam sem volt, mit kértem. Úgy adódott, hogy eljuthattam Franciaországba, olyan közösségekbe, amikre felnéztem, mert nagyon sok jót hallottam róluk. Ezekben a közösségekben azt fedeztem fel, hogy nem a szervezés, nem az akció, nem az, amit mi találunk ki, hanem a semmittevés a titok. Ez nekem teljesen új volt.

Én ezen az úton fedeztem fel az Oltáriszentség imáadását, az Oltáriszentség jelenlétében való csendes imát. Ezt azért mondom, mert az aktivitás eretnokségében vergődnek a keresztények is, nem mernek „semmit tenni”. *Az én Atyám* – mondja Jézus – **szüntelenül munkálkodik!** Csak akkor tapasztalom meg, hogy Isten szüntelenül munkálkodik, hogyha hajlandó vagyok nem munkálkodni állandóan.

1986 szeptember 18-án letérdeltem életemben először önként, szabadon Jézus iránti szeretetből. Minőségi időt adtam neki, és elkezdődött egy csodálatos felfedezés, ami mind a mai napig tart. Isten misztérium, Isten titok, de ez nem azt jelenti, hogy nem lehet megérteni, vagy befogadni, azt jelenti, hogy nem lehet kimeríteni ezt a kapcsolatot. Akármennyit időzök az Ő jelenlétében, soha nem fogom tudni kimeríteni. Egyre többet ajándékoz önmagából és ezt tapasztalom 34 éve.

Én nagyon fontosnak tartom a csendet Szent Kalkuttai Teréz anyától tanultam a következőt: Isten a csend barátja. Isten a szív csendjében beszél, és nem az a fontos, amit mi mondunk neki, hanem amit ő mond nekünk. Ahhoz, hogy meghalljam, hogy mit mond, meg kell tanulni csöndben lenni. Talán ez a legnehezebb, amikor folyamatosan nyomják ránk a zajt, a zenét, a programokat.

Isten nem süketnéma, Isten szeret és beszélget velünk. Ehhez nem kell semmi misztikus élmény, csak annyi kell, hogy hallgass el, fogd be a szívedet, nyisd meg a szívedet, és figyelj. Egyszer csak elindul a párbeszéd. Nem kell vizionálni közben, emelkedett érzést tapasztalni, legyél jelen. Akinek volt kisgyermek és a karjában tartotta, az tudja, hogy mit jelent a jelenlét. Amikor nem akarok semmit csinálni, csak lenni. Isten örök jelenlét, és ahhoz, hogy találkozhassunk és meghallgassam az Ő diszkrét hangját, a szeretet diszkrét hangját, meg kell tanulnom jelen lenni.

Talán Pilinszky-nél olvastam, hogy állandó jelenlévesztésben élünk. Vagy a múlt törmelékein matatunk, vagy tervezünk, mit fogok csinálni ima után, vagy holnap, vagy holnapután. Ugyanezt tesszük a személyes kapcsolatainkban. Nem halljuk meg egymást, hanem azon gondolkozunk, mit kell erre mondani.

Én könnyebb helyzetben vagyok, mint egy 4 gyerekes édesanya, mert nincs családom. De ne gondoljátok, hogy papként, püspökként olyan egyszerű. Az ima mindenkinek küzdelem, mert meg kell teremteni a csendet, ott kell lenned, és nem szabad semmit csinálnod.

Próbáld meg, nem is olyan egyszerű.

A csend és a jelenlét az egyik legfontosabb, amire elvezett a Jóisten, és azt adta ajándékba ezekben a találkozásokban, hogy amikor nem vagyok ott az Oltáriszentség előtt, amikor nem szemlélem őt, akkor is tapasztalom a jelenlétét. Állandó jelenlétben lehet élni. „Benne élünk, mozgunk és vagyunk” - ezt mondja a Szentírás. Elhiszed? Akkor is, amikor nem úgy történnek a dolgok, ahogy szeretted volna. Imádkoztál, és pont az ellenkezője történik. El mered hinni, hogy semmi nem szakíthat el Isten szeretetétől? A hit krízisében vergődik a kereszténység is, ez azt jelenti, hogy sokkal inkább meghatároz bennünk a tudás, a tapasztalat az élmény, a racionalitás, mint a kinyilatkoztatás. És azt csináljuk, hogy amit átélünk, amit tapasztalunk, amit tudunk, ezen szűrjük át Isten szavát, és ha át tudjuk szűrni, akkor azt mondjuk, hogy igaz. Meg kellene fordítani. Amit tapasztalunk, amit átélünk, azt kellene Isten szavához mérni és Isten szaván átszűrni.

Az Oltáriszentségben jelenlévő Krisztussal való találkozás tovább vezetett engem egy csodálatos ajándékhoz. A megtérésem után talákoztam először mozgássérült testvérekkel. Amikor felfedeztem a szentségimádat, nekem egy lány, aki sérült, fogyatékos emberekkel szolgált azt mondta, hogy a megtört ember és az Oltáriszentségben megtört Krisztus ugyanaz. Az utam elvezett az Oltáriszentségben jelenlévő Jézushoz, és utána a megtört ostyában jelenlévő Krisztussal folytattam az utam. Összekapcsolta életemet a sérültekkel, szegényekkel, a fogyatékkal élőkkel, a szenvedőkkel. Kezdem megérteni, mekkora ajándék, amit Jézus mond: Amit egynek ezek közül tesztek azt nekem teszitek vagy velem tettétek vagy velem nem teszitek, vagy velem nem tettétek. Még nem fogtuk fel, hogy ez alapján fognak megítélni bennünket, ha nem ismerjük fel Krisztust a szenvedőben, a sebzettben, a megtört emberben, és nem találkozzunk vele, és nem engedjük meg, hogy Jézus megajándékozzon bennünket általuk, az üdvösségünket kockáztatjuk. Nem az lesz a kérdés, hogy hány misét tartottál, vagy mennyi imát mondtál, a kérdés az, mit tettél Krisztussal vagy mit nem tettél Krisztussal. Nagyon vágyok arra, hogy ne váljon ketté a szent liturgia és a szenvedők és szegények szolgálata. Hiszek abban, hogy ezt a Szentlélek el tudja végezni, és azokat a testvéreket meg fogja találni, akik ezekre nyitottak és elég bátrak. A félelmeink tartanak távol attól a Krisztustól, aki bennük él. Ezért ehhez bátorság kell. Sokkal könnyebb elhinni a fehér tiszta szent ostyában való jelenlétet, mint a sebzett, bűnös, beteg testvérünkben való krisztusi jelenlétet, pedig a kettő teljesen ugyanaz. A legnagyobb ajándék a szentségimádatnak az életemben, hogy összekapcsolódott a titok, az Oltáriszentségben jelen lévő Krisztus titka és a beteg, sebzett, szegény emberekben jelen lévő Krisztussal.

Merjük lenyomni a kilincset!

Bizonyára ezen a nyáron is sok-sok élménnyel lettünk mindannyian gazdagabbak. Szeretünk utazni, megnézni mindent, amit csak lehet. Örökké mozgásban tartó vágyainkról nagyon szépen beszél a költő. Ám felhívja figyelmünket a megpihenésre, a lecsendesedésre is.

Ezen a nyáron kinyílt templomunk ajtaja. Mindennap lehetőséget kaptak az emberek arra, hogy egy kicsit elidőzzenek a megszentelt falak között. A reggeli mise kezdetétől estig bárki betérhetett, ha csak néhány pillanatra is, imádkozni, elcsendesedni.

Jó lenne, ha mindannyian megtalálnánk a magunk „tavát”, ahol töltekezni, erőt meríteni tudunk feladataink teljesítéséhez! Ha a templom mellett visz el utunk, merjük lenyomni hétköznap is a kilincset! Higgyük el, hogy ott mindig van, aki vár ránk! Időzzünk el egy kicsikét a keresztre vagy a tabernákulumra tekintve, hogy aztán majd mi is elmondhassuk a zsoltár szavaival:” Minden forrásom belőled fakad!”

Boronkai Zsuzsanna

Olvassunk verset, mert érdemes!

Áprily Lajos: Vándor

A nyugtalan patak lelkét szeretted,
suhogó völgyek útjait követted.

Gyönyörködtél gátnál, zuhatagoknál,
de mindig új szépség után kutattál.

Mi lenne, hogyha egyszer nem sietnél
s megállnál egy tónál: Genezáretnél?

Nyári táborok egyházközségünkben

Július hónapban immáron negyedik alkalommal vettünk részt az egyházközségi táborban. Izgatottan indultunk neki a kalandnak, immáron öten, ebben a felállásban, újdonság volt számunkra. De nagyon jól tudtuk, hogy ha bármi nehézség adódna, ebben a táborban sosem leszünk magunkra hagyva! Így is volt, a közösség rögtön egy családdá vált, s valaki mindig ott állt melletted, ha segítség kellett, vagy épp egy kis vidámságra, beszélgetésre vágytál.

Táborunk témája a Szent József évéhez kapcsolódva, a Szent Család volt, József, mit apa -, Mária, mint anya-, Jézus, mit gyermek példakép. Három nap, három fantasztikus előadó, három tartalmas előadás.

Közben a gyerekek sem unatkoztak, a kisebbekkel Kuzmich Dodó foglalkozott, a nagyokkal pedig Kuzmich Bori és Domi beszélgetett a témáról. Örömeinkre nagyon sok gyerek vett részt az idei táborban.

Számomra legszebb élmény a közös imádságok voltak. Minden este más csoport készült az imával, ahol mindenki kimondhatta örömét, kimondhatta, ami fáj, vagy amiért hálát ad!

Réka lányunk (3 és fél éves), mindenkinek elmesélte, hogy ő milyen szuper táborban vett részt, s mennyi barátot szerzett. Azt hiszem, ezért is érdemes táborot szervezni, hogy a mellettünk felnövekvő gyerekek, fiatalok érezzék, van hová tartozniuk!

Nem is kellett sokat várniuk a gyerekeknek, mert augusztus 16-tól napközis tábor szerveztünk a plébánián. Tartalmas négy napot töltöttünk együtt, amiben Börcsök Niki nagy segítségemre volt. Hálás vagyok három fiatal segítőnknek is, Pörge Rebeka, Németh Csenge és Németh Dani személyében.

Táborunk témája, „Leszel a barátom?” volt, amihez készítettünk egy nagy közös „molinót” is. Minden napra jutott egy kis beszélgetés, sok játék és program. Itt is éreztem, hogy mindig akadnak segítő kezek az egyházközségből. Kedden délelőtt Botos István mutatta be nekünk a templomot, nem csak elméleti előadásával, hanem olyan részeivel, ahol még én sem jártam 😊 Szerda délután kenuztunk a Dunán Szeibert András vezetésével, azt hiszem ez volt a legnagyobb élmény, bár a gyerekek persze az Eleven Parkot jelölték meg legjobb programnak.

Lelkünk táplálásával nem csak az imádságokban és a beszélgetésekben foglalkoztunk, hanem végig jártuk a budafoki kálváriához vezető keresztutat és csütörtök délután Lajos atya csak nekünk tartott egy záró szentmisét.

Köszönjük Lajos atyának a lehetőséget, hogy támogatta a tábor, velünk volt, játszott a gyerekekkel, s a Dunán együtt kenuzott a csapattal. Jó volt nyáron is együtt, egy közösségben!

Németh Zsuzsi

NEKTÁR, ami már hagyományokkal bír

A NEKTÁR a tábor, ami már hagyományokkal bír. Hagyomány egymás üdvözlésében, a beszélgetésekben, a programokban, a családokban. Immár a negyedik év, amikor megszervezésre került a Nagytétényi egyházközség családi tábora, és a harmadik alkalom, amikor Kunbaracson tudunk együtt lenni.

Az idei téma Szent Józsefhez és az egész szent családhoz kapcsolódott. Az előadókkal sokrétűen körbejárhattuk a három személyt, a családi életüket, Istennel való viszonyukat, saját viszonyukat. Sok érdekes gondolat ébredt ezek kapcsán, amikről az esték folyamán vagy délután is tudtunk kötetlenül beszélgetni. Emellett a – hagyományos – randevűk is zajlottak, amikben gyermekek, felnőttek lelkesen vettek részt. Ismét elmélyülhettek a kapcsolatok, amik a hétköznapokban nehézségbe ütköznek, és volt lehetőség új ismeretségeket is kötni, hiszen új táborlakók is érkeztek.

A gyermekeknek ugyancsak tökéletesen szervezett, tartalmas programok voltak felkínálva - amiért anyaként különösen hálás vagyok! A szeretetteljes, változatos elfoglaltságokban mindenkire külön figyelt délelőtt Dodó, a nagyobbak-

Botos Ferenc: KEGYELEM

Először nem több, mint csöppnyi szikra
sejlik, kibomlik, szétragyog
bennünk súlyosul majd lombja, fája
Nélküle levele is halott

kal pedig gazdag és mély témákról beszélgethettek a nagyobbak Borival és Domival. Külön élmény volt a csapatonként történő Szentírás szakasz feldolgozása, amiben gyermekek, felnőttek együtt vettek részt és saját adaptációban mutatták be. Úgy gondolom, ezeket sem felejtí táborlakó sem! Hálás vagyok a szervezőknek az ismét gazdag lelket-testet megmozgató programokért, az új gondolatokért, élményekért az egész családom nevében. BN

Mecseki mozizás

A tavalyi filmklubos tábor sikerén felbuzdulva ismét elmentünk néhány napra a nyáron. Most Püspökszentlászlón volt a főhadiszállásunk, hogy néhány szép mecseki útvonalat végigjárhassunk.

Sajnos már februárban olyan mértékű volt a vendégházak foglaltsága (országos helyzet volt), hogy nem tudtunk ideális időpontra szállást foglalni, így többen nem tudtak velünk jönni. Ennek ellenére nagyon jól éreztük magunkat. A közös békés, nyugodt reggelizés után mindennap kirándulni indultunk.

Együttes főzőcskével gondoskodtunk a vacsoránkról, illetve egy alkalommal kedves házigazdánk a kerti grillen készítette el mindnyájunk számára a finom sült

húsokat. A kiadós túra és a jó levegő a jó étvágyat is meghozta.

Nagyon élveztük a falu csendjét, a tiszta levegőt és azt, hogy karnyújtásnyira volt tőlünk az erdő, ahogy kiléptünk a házból, már meg is kezdődött az aznapi kirándulásunk. Végigjártuk az Óbányai-völgyet, felmentünk a Zengőre, ahol az új kilátóból csodás látvány tárult elénk. Útközben sokat beszélgettünk, nevetgáltunk, zsolozsmáztunk, fényképeztünk, egyszer bőrig áztunk, de a természet minden időben csodaszép.

Esténként pedig megnéztünk egy-egy vidám filmet.

Balázs, Edit, Gyöngyi, Miklós, Zsuzsa

Leszel a barátom? - NAPKÖZIS TÁBOR

„Leszel a barátom?” - Sokszor hallhatjuk ezt a gyermekek között, de ebbe a napközis táborba már ismerősök, kisbarátok érkeztek. Mégis, a tábor mottója ez volt: Leszel a barátom? Jézust is meghívtuk a közösségünkbe és Németh Zsuzsi vezetésével beszélgettünk arról, hogyan adott Jézus példát arra, miként forduljunk a másikhoz, egymáshoz, gondosan, elfogadóan, szeretettel. A közös reggelivel már közösség alakult, amit sok játék mellett a napi témákhoz kapcsolódó beszélgetések tettek gazdagabbá. A gyermekek, ifik, maguk fogalmazták meg, hogy mi volt az, ami az előző naptól a legjobb volt – és ezen élmények sorolására sosem kellett sokat várni.

Volt sok mozgás, festés, kvízzjáték, játszóház, templomunk alapos felfedezése, séta a budafoki kálvárián és még kenuzás is! Minden napra jutott egy kis kidobós is, majd uzsonna után köszöntünk el egymástól. A tábor egy külön szentmise zárta, ahol Lajos atya lelkes hívására a fele gyermekcsoport ministrált is. A nyár végére egy tökéletes élmény-gyűjtés volt ez a tábor egyházközségünk gyermekeink. BN

Végre hosszú idő után ismét volt napközis hittantábor, ami változatos programokkal várt minket.

Az első nap arra szolgált, hogy jobban megismerjük egymást játékos formában. Festettünk, játszottunk, imádkoztunk, megismerhettük a templom minden zegét-zugát. Nekem az abszolút kedvenc programom a kenuzás volt, miközben sok gémet láthattunk a Dunán, egyszerűen gyönyörű volt. Az Elevenpark is sok mókát tartogatott, életkorától függetlenül mindenki jól szórakozott.

Köszönjük a tábor megszervezését Németh Zsuzsinak és Börcsök Nikinek, várjuk a következő táborokat!

Németh Róza

A kenuzás, mint a közösségfejlesztés egyik lehetősége

Nagyon örültem, hogy hosszú évek után újra volt a Nagytétényi templomba járó gyerekeknek egy nyári táboruk. Egy olyan táboruk, ahol sokat játszhattak, fejlesztő foglalkozásokon vehettek részt, jobban megismerhették egymást. Ehhez megpróbáltam a magam módján hozzájárulni, és hat kenuval segitettem az egyik délutáni programot. Lementünk a Hárosi öbölhöz, és kenunként 2-3 emberrel indult is a kenuzás.

Azt hiszem, ez is segítette a fenti célokat. Ilyen értelemben nem is a kenuzás a fontos, hanem ez most ebben a vonatkozásban csak egy szimbolikus tevékenység, amely ráhúzható minden olyan alkotó, termékeny ötletre, amelyben a fiatalok elköteleződése erősödhet.

Mikor erősödik a fiatalok elköteleződése, például az egyház iránt? Egyértelműen akkor, ha az a hely, ahova járnak, eleinte még nem is saját akaratukból, hanem szüleik döntése alapján, olyan, hogy ott jól érzik magukat, ahol élmények érik őket, ahol otthon érezhetik magukat. Azért vagyunk a világban, hogy valahol otthon legyünk benne. Ez akkor valósulhat meg, ha kialakul hasonló korosztályú fiatalokból egy közösség. Az bizony itt tudja tartani őket. És talán nem történik meg az, hogy a béralkozással el is búcsúzunk tőlük. Mert már hosszú évek óta ez erős gyakorlat. Ebből a szempontból a cserkészlet jó példát mutat. A cserkészörsökben rendkívül erős az egymás iránti kötődés. Hiszen sokat táboroznak, sportolnak, tanulnak, ünnepelnek, táncolnak együtt.

Ezért a mai hittanoknak, amikor olyan társadalmi közegben élünk amilyenben, nem az az elsődleges célja, hogy megtanítsuk a gyerekeknek hittételeink és dogmáink sorát, hanem az, hogy közösségbe vigyük őket, ahol megélhetik a koruknak megfelelő otthon egyházat. Tehát egy közösségi és otthon-egyház élményt kell adnunk a fiataljainknak!

Ekkor van esélyünk arra, hogy növekedve az életbölcességükben, egy hűségese, beilleszkedő, és a közösséget szolgáló egyháztagot kapjunk. Amikor pedig elérkezik az idő, és meghozza saját személyes döntését is, akkor nyilván

a döntést megelőző időszakban felkészül majd a tudatával és értelmével is arra, hogy mi mellett is hozza meg a döntését. Akkor majd megtanulja, ha akarja, ki volt a 12 apostol, mik a szentségek, mit hívunk bűnnek, stb.

Ezért kell tehát a fiatalokat közösségbe vonni, őket táborokba vinni, játszani, sportolni engedni, és például közösen kenuzni!

Szeibert András

Minden forrásom belőled fakad (Zsolt 87,7)

52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) Budapest, 2021. szeptember 5-12. (11.)

2017. március 18-án Esztergomban, a Szent Adalbert központban első alkalommal gyűltek össze képzésre az egyházmegye missziós küldöttei. Akkor valószínűtlennek és oly távolinak tűnt az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) megrendezése. Számtalan kérdés, kétely merült fel bennem.

2021 szeptemberében a járvány miatti egy év halasztás után, hála az Isteni gondviselésnek – ez most nemcsak egy megszokott frázis, hanem érezhető volt a rendezvény minden pillanatában- beteljesedett, amire négy éven át készültünk imáinkkal, világméretű szentségimádásokkal, a NEK szimbólumának a Missziós kereszt fogadásával és még számos eseménnyel.

Lehetne statisztikákat, történeteket, híreket, véleményeket, személyes élményeket, találkozásokat sorolni...

Engedtesék meg, hogy csak egy előadást említsek meg, mely bennem a legnagyobb hatást váltotta ki. Szeptember 8-án, szerdán, Kisboldogasszony ünnepén a katekézist Card. Charles Maung Bo, az Ázsiai Püspöki Konferencia elnöke, Mianmar (korábban Burma) első bíborosa tartotta a türelemről.

Bo bíboros megélve országában a muszlim és keresztény kisebbségeket érintő - vérengzésbe torkolló- konfliktusokat, fő feladatának a vallási megbékélést tekinti.

„Az egyetlen megoldás az, ha minden ajtó és minden szív megnyílik a másik felé, hiszen ugyanazon nép gyermekei vagyunk és az erőszakra, csak szelídséggel és imával szabad válaszolni”.

A katekézis néhány összefoglaló gondolata csak felsorolásszerűen: --a türelmet Istentől kapjuk..., --magunkkal szemben is legyünk türelmesek..., --az életenergiák a türelem által működnek..., --az élet nem egy gyorsétermi étel, hanem egy zsenge növény, melyet a türelem fává nevel..., --a szeretetet, a reményt, a hitet a türelem táplálja..., --a türelem összetartja a családokat..., --türelmesnek kell lenni a hit gyakorlásában – Isten ideje nem a mi időnk....

Nagyszerű előadását Bo érsek e szavakkal fejezte be: „Mit is tudnék felajánlani nektek? A türelem ajándékát!”

Végezetül a NEK titkárság felhívása:

„Reménykedünk benne, hogy a közösségeink megerősödését, megújulását, gyarapodását hozza el az a sok élmény, amelyet a kongresszus hetében szereztünk. Arra kérünk benneteket, hogy ne engedjük elveszni ezeket a pillanato- kat, amelyekből akkor is meríthetünk majd, ha azt érezzük, hogy elfáradtunk, támogatásra szorulunk.

Arra kérünk, hogy szerkesszük meg együtt a kongresszus virtuális emlékkönyvét!

<https://monddeliec2020.com/hu/> linken elérheted azt a felületet, ahol megoszthatod élményeidet, gondolataidat és fényképes emlékeidet! „

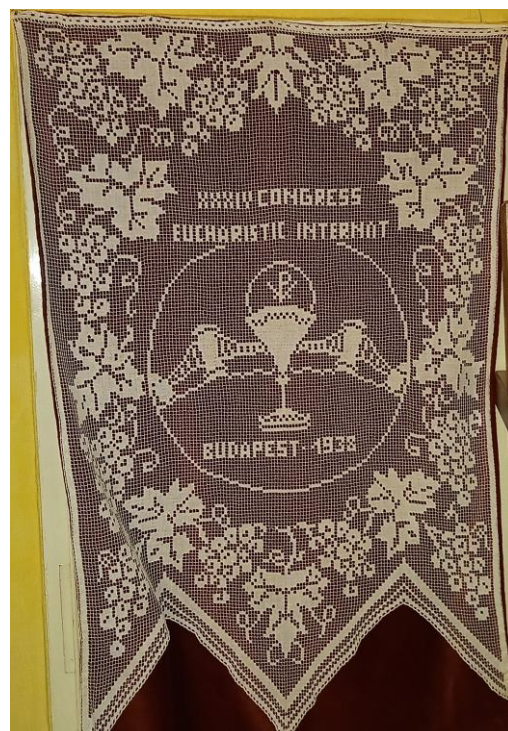
(Botos I.)

Áldás a vonatablaktól

(Emlékek az 1938-as Eucharisztikus Kongresszusról)

Mi emberek folyamatosan múlttá váló jelenben élünk és gyakran bele sem gondolunk, hogy a Jóistennek ezer év annyi, mint egy nap. Az idei Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus biztosan sokunk számára lesz meghatározó, életre szóló élmény, de jó tudni, hogy szerencsére élnek közöttünk olyanok ma is, akik az 1938-as Eucharisztikus Kongresszust is ilyen fontos emlékként vitték a lelkükben egy életen át. Mérai Terézia Erzsébet 1930-ban született és nyolc éves gyermekként volt jelen a Kongresszuson. A vele készült beszélgetésből emeljük ide az 1938-as élményeit. A teljes interjút a Hírlevél következő számában olvashatják.

„Tősgyökeres tétényi családban születtem és kislány koromtól rendszeresen jártunk templomba. Jól emlékszem, hogy sváb származású nagymamám a német misére ment vasárnap reggel, de mi is korán, jóval a szentmise kezdete előtt ott voltunk. Hittanra az iskolába jártunk, de az elsőáldozásomra az Eucharisztikus Kongresszus után egy évvel 1939 májusában került sor. Az ezt követő Úrnapi Körmeneten természetesen mi elsőáldozók hintettük a virágszirmokat az Oltáriszentség előtt. Maradt

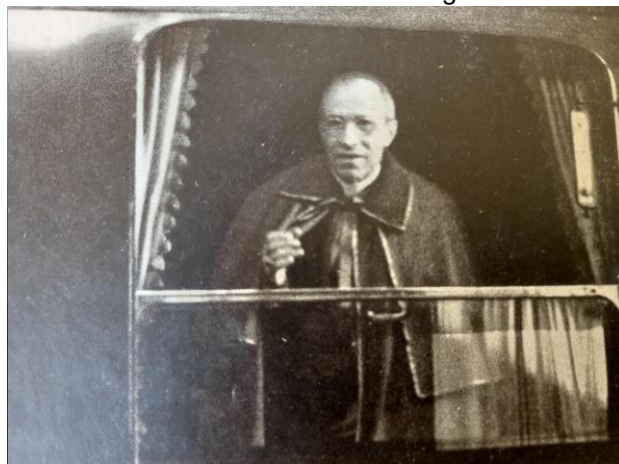
egy-két fényképem, amit József bátyám készített a korábban Németországból kapott fényképezőgépen. Egyébként ő fotózott már az Eucharisztikus Kongresszuson is.

A nagytéényi újság akkori száma szerint a nagytéényi templomban missziós hetet tartottak az eucharisztikus szent-év előkészítésére. A templomot minden alkalommal zsúfolásig megtöltő hívek részére missziós Páter tartott lelkigyakorlatokat és szentbeszédeket. A község lakói közül is sokan utaztak a fővárosba, a kongresszus egy-egy programjára. Áldozócsütörtökön kb. 300 diák vett részt szüleik kíséretében. A pénteki, férfiak számára tartott éjféle szentségimádáson 100 nagytéényi férfi vett részt Markó Gyula plébános vezetésével. De következzenek ismét Mérai Erzséni emlékei:

Visszatérve a Kongresszusra nyolc éves kislányként már annak is nagyon örültem, hogy a többiekkel együtt mehettem. Emlékszem együtt zarándokoltunk mi tétényiek, az akkor még meglévő HÉV-vel a belváros felé. Zászlóra nem emlékszem, de talán éppen azzal a díszes horgolt képpel vonulhattunk fel, ami ma a templom kápolnájának falán látható. Később a fényképekről tudtam beazonosítani, hogy ki mindenki volt ott Tétényből. Láttam többek közt a Grósz Pultinak a mamáját, a Kajner Franciskának a mamáját, vagy éppen az én anyukámat. Amikor az Andrassy úton jártunk már a Hősök tere környékén, akkor a tömegben kukucskáltam ki a lábak között, a szoknyák mögül. Mondták nekem, hogy nézd, ott jön Serédi Jusztinián hercegprímás a hosszú uszályával, vagy éppen Horthy Miklós kormányzó, vagy más főúri méltóságok, itt jön ez, vagy az az ismert ember, akiket persze addig csak az újságokból láthattunk. Valahogy arra is emlékszem, mintha a menetben a Szent Jobb ereklyetartója is ott lett volna. Jól megragadt bennem, hogy egyszer csak megcsodáltam egy gyönyörű körképet virágszirmokból az Eucharisztikus Kongresszus címerével. Emlékszem, hogy arra gondoltam, hogyan lehet ilyet csinálni virágokból.”

Eugenio Pacelli bíboros, pápai legátus 1938 május 31-én elkészönt az Eucharisztikus Kongresszusnak otthont adó Budapesttől. Az elegáns motorvonat az ünnepélyes búcsúzási ceremónia után délután hat órakor kigördült a Keleti Pályaudvarról és nyolc nap után elindult hazafelé. Ehhez a visszaúthoz kapcsolódik Erzséni következő emléke:

Mi gyerekek valahonnan – lehet, hogy a vasúti segédtszédésapámtól – megtudtuk, hogy a Déli Vasútvonalon jön majd a bíboros urat szállító motorvonat. Összetoboroztuk egymást és szaladtunk az utca végébe, tulajdonképpen a mi házunk elé, hiszen nem messze laktunk a Nagytéényi vasútállomástól. Szerencsére éppen időben értünk a sínek mellé, amikor megérkezett a nagy panorámaablakkal ellátott motorvonat. Ugráltunk és kézzel-lábbal integettünk, és egyszer csak megláttuk Pacelli bíborost a későbbi XII. Pius pápát az ablaknál állva észrevett minket és a levegőbe keresztet rajzolva megáldott minket. Évtizedekkel később, amikor eljutottam Rómába, alkalmam volt elmenni XII. Pius sírházához. Őhózzá, aki ott akkor a vonatból megáldott minket. (Rátkai Balázs)

Keresztút a Budafoki kálvárián

A Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepén (szeptember 14) ismét szép számú hívő közönség jelent meg a Budafoki kálvárián, minden plébánia képviseltette magát híveivel. A keresztút járás hagyománya a megboldogult Hollai Antal atyának köszönhető, hiszen 2007-től, a városmisszió évétől a mai napig rendületlenül tart. A pandémia számos egyházi programot eltörölt vagy arrébb tolt, ezt a hagyományt azonban nem.

Tudnunk kell, hogy Keresztút csak egy van, mely Jézus Krisztus keresztútja. Keresztút járás azonban végtelen sokféle lehet. Ez alkalommal a Baross Gábor-telepi templom képviselő testülete „vállalta be” az elmékedést Bakos Zsolt atya vezetésével, de nem is akárhogyan, ugyanis a testület tagjainak saját gondolataikat „kellett” megfogalmazniuk.

Zsolt atya kijelentette, hogy az igazi keresztény embernek nemcsak a kényelmes és csodákkal teli útvonalon kell Jézust követnie, hanem akkor is, mikor a Megváltónk gyengének és megaláztatnak mutatkozott.

Rögtön az első állomás során elhangzó „ítélet” szót hallva érdemes gondolkodnunk egy kicsit, mivel oly könnyen ítélkezünk mások felett, ami talán fel sem tűnik önmagunknak sem (gondolhatunk itt a politikusokra, a közlekedésben résztvevő autósokra és még sorolhatnánk).

Érdemes kiemelni az ötödik állomás gondolatát is: amint Cirenei Simon segít Jézusnak, hasonlóképpen segíthetünk embertársainkon is, ha meghallgatjuk valakinek a gondját, bánatát, azaz osztozunk a fájdalomában, hordozzuk a keresztjét.

Természetesen a tizenkettedik állomás a kulcsfontosságú: Jézus elvégezte a feladatát, melyet az Atya rábízott. Szerényen, alázatosan, egy sóhajjal. Feltehetjük a kérdést: Mi képesek leszünk erre? Mondjunk igent erre a kérdésre. Akaratunkkal, szorgalmunkkal, erősségünkkel, hibáinkkal, de mindenek előtt Jézus Krisztussal és az Ő kegyelmével.

A tizennegyedik állomás fő mondanivalója: Jézus elhalt búzaszemmé lett, ugyanakkor innen indul a nagy kenyérszaporítás, Jézus temetése felett az Oltáriszentség ragyog.

A záró imádság után Zsolt atya rámutatott arra, hogy a kereszttel lehet megérteni és megélni azt misztériumot és szeretetet, mellyel Jézus megajándékozott minket.

A kereszttel járás elmélkedő imádság, gyakorolható egyénileg, családosan vagy csoportosan, az elmélkedés történhet imakönyvből vagy a helyszínen megfogalmazott gondolatainkból, mely Krisztus által lelkünk javára válik.

Király Z.

Egy család élete a nagy körforgásban

Az örök ifjúság vize című népmesében: „*Volt egyszer egy öreg király, s annak három szép dali fia. Ennek az öreg királynak az egyik szeme mindig nevetett, a másik pedig sírt. De azt senki sem tudta, hogy mi lehet ennek az oka.*”

A mesében aztán a legkisebb fiúnak sikerült megtudnia, miért: „*Tudd meg, hogy az egyik szemem azért nevet, mert a szívemnek nagy öröme telik bennetek. A másik meg azért sír, mert nagyon öregember vagyok, s ma-holnap meg is halok. De ha valaki elhozná az örök ifjúság vizét, s még egyszer megfiatalodhatnám, majd meglátnád, hogy mind a két szemem nevetne.*”

Az öreg király jó király volt, mert az ország biztonságos volt, volt jövője, és az öreg király hitelesen képviselte a földön az égi akaratot. Mi magyarok különösen is tudjuk, milyenek a jó szakrális királyok. Viszont ő sem volt tökéletes, mert magát a földi életet nem tudta elengedni, nem vette észre, hogy az ő földi halálával ad utat és igazi lehetőséget a fiainak. A mese végére persze ez megoldódik, és bár majd meghal, de ezt már nem vesztésének, hanem az élet igazi lehetőségének tartja.

Ebben az évben 2 lányomnak is volt esküvője, és a napokban, hetekben megszületik negyedik unokám is. De ebben az évben került idősothtonba édesapám, aki pár hónapja meg is halt. Sokan kérdezték, hogy édesapám helyzete, majd halála, nem árnyékolta-e be az egyéb örömteli eseményeket. Nyilván, ha teljesen őszinte akarok lenni, akkor azt kell mondanom, hogy bizony ott volt a lelkünk mélyén, ott volt az agyunk bizonyos gondolataiban, és ott volt a zsigereinkben is. De mégis, összességében úgy éltem meg, és a fiatal házasokon és a vendégseregen is ezt tapasztaltam, hogy a fájdalmas események nem árnyékolták be, és semmiképpen sem túlságosan, az örömtelieket.

Mi a családban igyekszünk természetes életet élni. Amire egyébként apu nagyon is jó példát mutatott. Erről egy idézet abból a beszédből, amelyet a koporsója mellett mondtam el, és amelyet az egyházközségünk több tagjának is elküldtem: „*Apu nem bonyolította túl a dolgokat. Két lábbal állt a földön, miközben időnként, amikor énekelt vagy alkotott a lelke magasan járt. Meg*

volt nála mindennek a maga természetes rendje, amit még abból a természetes világból hozott, amit otthon a tanyán megtapasztalt. Ott, ahol akkor még szemét nélkül éltek, nem ismerték a kukásautót és a műanyagot. Ahol a kutya kutya volt, és nem családtag, az anya anya volt, az apa családfenntartó, és a gyerekek ki kellett vennie a részét a házi munkákból. Ahol a család összetartása és szeretete megkérdőjelezhetetlen volt. Egyik első traumáját is akkor élhette át, amikor a szovjet katonák kifosztották a tanyát, és ők édesanyjával ketten voltak otthon. ... A gyereke nevelése is egyszerű volt, de nagyon hatásos. Elsősorban magyarázott és példát mutatott. Ritkán kaptam ki, de előtte ezt hosszabb magyarázat előzte meg, hogy tudván tudjam, miért fáj majd. Azt a pofont, amit 10 évesen a cigarettázásért kaptam fél óras magyarázat után, pár évvel ezelőtt volt szerencsém megköszönni neki. Őszintén, tiszta szívvel tettem. Az, akkor számomra nem a cigarettáról való lemondást jelentette, hanem igazi jellemformáló esemény volt. Így mesélem most is mindenkinek, főleg olyanoknak, akik a verés nélküli nevelés hívei.” Ezért sikerült helyén kezelniünk apu halálát is. A világ természetes rendje, nagy, örök körforgása, Isten elképzelése valósul meg benne. Bár valószínűleg nem értük meg el azt a megvilágosult állapotot, amelyet Jézus, Buddha (Buda), avagy a mesebeli király a történet végére elért, de reményeim szerint nem állunk rosszul az utunkon.

Nyilván az is hozzájárult ehhez, hogy apu idős korában halt meg, és teljes életet élt. Ez így azért már teljesen más, mint amikor mondjuk az ember saját gyerekeit kell eltemesse, amiben apunak is, és nekem is volt részem. Valahogy az teljesen más. Az mintha egy kis zavar lenne a nagy és természetes körforgásban.

Mindent összevetve azt mondom így az év őszén, hogy ez az év már így is teljes, és emiatt szép volt. Sok mindent átéltünk, sokat tapasztaltunk és tanultunk. Valahogy tapinthatóan átéltük Isten teremtő tervét. Ebben a tervben, ahogy azt népmeséink is tanítják nekünk, a halálban nem az elmúlást kell észrevennünk, hanem az élet természetét, az újjászületés lehetőségét.

Szeibert András

TA-KI (Találd ki - gyermekeknek)

Húzd ki a megadott szavakat a táblázatból. A megmaradt betűket összeolvasva kapod a megfejtést.

Megadott szavak:

FARIZEUS, MÓZES, MÁRK, GYERMEK, FELESÉG,
FÉRJ, SZÍV, HÁZASSÁG, EMBER, EGY, TEST,
MENNYEK, AKI, MERT, IGE

Megfejtés: .....

Kikről mondja ezt az evangélista? .....

T	F	É	K	S	G	K	F	E	S
E	A	Z	R	É	Y	G	E	T	Z
S	R	R	Á	Á	E	J	L	U	Í
T	I	K	M	T	R	É	E	V	V
A	Z	R	E	B	M	E	S	T	E
K	E	M	E	G	E	F	É	R	J
I	U	Á	L	D	K	O	G	E	T
T	S	E	Z	Ó	M	A	Ó	M	I
M	E	N	N	Y	E	K	K	E	G
H	Á	Z	A	S	S	Á	G	T	E

PIROSKA ÉS FARKAS

egyik iskolai óráján a koronavírusról volt szó meg az oltásról és persze Karikó Katalinról.

Hazaérve Piroska már kérdezte is: - Mit tetszik gondolni nagymama, megkapja Karikó Katalin a Nobel díjat?

- Azt olvastam, - vette át a szót nagymama, - hogy ő egy új terület kutatásába kapcsolódott be, és ő jött rá arra, hogy ezt a módszert hogyan lehetne alkalmazni az oltóanyagok gyártásánál. Társaival együtt kikísérletezte, be is bizonyította. Ennek alapján készült el elsőnek az ő találmányuk szerint gyártott vakcina. Ezért lett Karikó a világban mindenütt ismert.

- Akkor már van is egy új Nobel díjasunk – ujjongott fel Piroska.

Nagymama folytatta: - Nekem természetesen fogalmam sincs arról, hogyan történik ennek a díjnak az odaítélése. Hány jelölt van, mekkora eredményekkel, milyen hosszú sikeres alkalmazási időszakot vesznek figyelembe stb. De az biztos, hogy a mi Karikó Katalinunk máris világhírű!

- Óriási elismerés, dicsőség, nagyszerű dolog a Nobel díj. Én viszont most olyat mondok, amelyet manapság egyáltalán nem divat reklámozni: Nálam a Templeton díj a csúcs! Évente csak egy személy kapja. Kiemelkedő vallási és spirituális eredményért, a vallás és a tudomány összhangba hozásáért adományozzák. Anyagi jutalma nagyobb a Nobel-díjjal járó összegnél, amellyel az alapító angol üzletember azt kívánta jelezni, hogy az ezen a területen elért eredmények nagyobb hatásúak a tudományos eredményeknél.

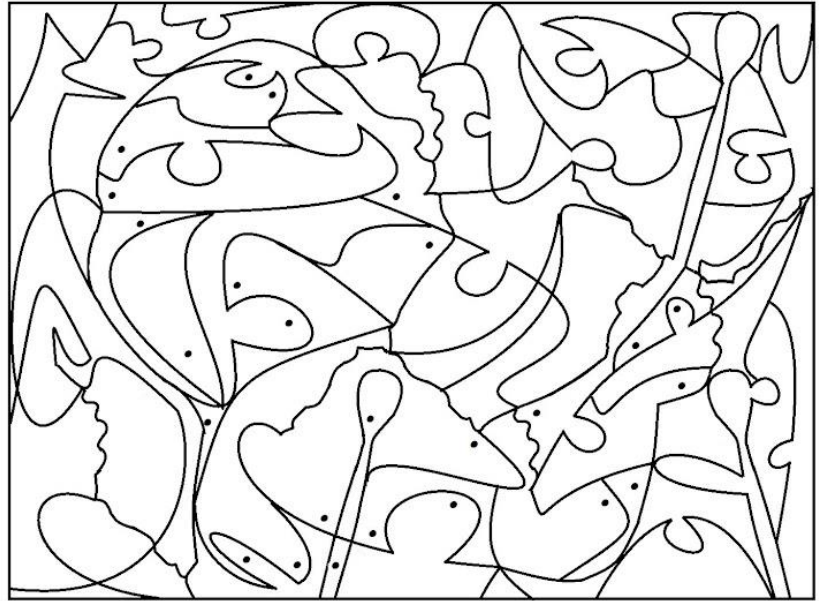
- Ide kívánczik nekem az a mondás, hogy a nagy természettudósok öregkorukra vallásosak lesznek. Meg tudom érteni, ha a fekete lyukakkal, atomi részecskékkal, élettudományokkal foglalkozók eljutnak a Teremtő gondolatához, a tudomány és a vallás kapcsolatához.

ke

KRÓNIKA

- Máj.15.** Élő rózsafüzér zarándoklat.
Máj.23. Pünkösöd ünnepe
Máj.29. Egyházközségi nap
Júl. 21-25. NEKTÁR, egyházközségi tábor
Aug. 2-5. Filmklub tábor a Mecsekben
Aug. 15. Templombúcsú
Aug. 16-19. Napközis tábor
Szept. 5-12. Eucharisztikus kongresszus Budapesten
Szept. 14. Esperes kerületi keresztútjárás Budafokon

„Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa. Színezd be a pontozott részeket! Mk 10,14

Templomi hittanóráink rendje:

Időpont	Csoport	Helyszín
Péntek 17:00	Leendő elsőáldozók	- Községi ház
Péntek 18:00	Felsősök, középiskolások	- Községi ház

NAPTÁR

- Okt. 3.** Elsőáldozás templomunkban
Okt. 5. 18:00 Szentmise a templomszentelés ünnepén
Nov.1. Mindenszentek ünnepe
Nov.2. Halottak napja
Nov.28. Advent I. vasárnapja

A Hírlevelet kiadja: a nagyteréni római katolikus egyházközség.

Alapította: Verőczei Gábor plébános és Szeibert András, **Felelős kiadó:** Szőke Lajos plébános

Szerkesztik az erre jelentkezők, írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak, vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban, azok a következő személyeket keressék:

Radeczky Zsuzsa (főszerkesztő) (1225. Budapest, Március 15. u. 12. Tel: (30) 620-5519 radeczky.zsuzsa@yahoo.de
 Németh András (tördelő-szerkesztő) (2440. Százhalombatta, Strand utca 44. Tel: (20) 915-5280 annus.nemeth@gmail.com

A plébánia levelezéskönyvébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket.

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg. Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők. 2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 20 Ft. A költségek fedezésére adományokat elfogadunk.